



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **MADETA a. s.**, se sídlem Rudolfovská tř. 246/83, České Budějovice, zast. Mgr. Tomášek Bejčkem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. S., bytem K. 53/52b, P., zast. JUDr. Petrem Holým, advokátem, se sídlem Místecká 567, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. O-5400026/D20084959/2020/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, č. j. 9 A 36/2021-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2020, č. j. O-540026/D19033733/2019/ÚPV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), zamítl návrh žalobkyně na prohlášení kombinované ochranné známky č. 363220 v provedení:



(dále jen „ochranná známka“), jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou podle § 32b odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019 (dále jen „zákon o ochranných známkách“) a podle § 32b odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[2] Předseda žalovaného (dále společně s žalovaným též jen „žalovaný“) v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Mimo jiné upozornil na to, že podle zákona č. 286/2018 Sb., kterým byl zákon o ochranných známkách ke dni 1. 11. 2019 novelizován došlo k terminologické změně spočívající v tom, že kombinovaná ochranná známka (o kterou se zde jedná) se s účinností od 1. 1. 2019 označuje jako ochranná známka obrazová.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Trvala na tom, že předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil otázku existence dobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky ochranné známky a rovněž pravděpodobnost záměny ochranné známky s nezapsaným označením v provedení:



(dále jen „nezapsané označení“), které žalobkyně dlouhodobě užívá.

[4] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl, neboť nepřisvědčil žádnému z uplatněných žalobních bodů. V otázce tvrzené podobnosti výrobků, k nimž se vztahují ochranná známka a nezapsané označení (společně též „porovnávaná označení“), uvedl, že ačkoliv je ochranná známka zapsaná pro vejce a vaječné produkty spadající do třídy 29 mezinárodního třídění výrobků a služeb (dále jen „třída 29“) a žalobkyně užívá nezapsané označení pro mléčné výrobky spadající do stejné třídy, nezakládá to jejich podobnost. Do téže třídy totiž spadá také ovoce, zelenina, maso a další velmi odlišné potraviny. Dotčené výrobky nejsou z pohledu běžného spotřebitele podobné, neboť ten nepochybně nezamění vejce s mléčnými výrobky. I když dotčené výrobky vykazují dílčí podobnosti jako podobný účel užití (příprava pokrmů), povaha (zdroj bílkovin) či způsob skladování (v chladu), nejedná se o dostatečně konkrétní aspekty, které by zakládaly podobnost uvedených výrobků. Dotčené výrobky nejsou ani komplementární (tj. jeden bez druhého nemůže existovat a zároveň se spotřebitel oprávněně domnívá, že pocházejí od totožného subjektu). Ačkoliv při přípravě některých pokrmů se používají jak vejce, tak i mléčné výrobky, lze je používat i samostatně a nemusejí pocházet od stejného subjektu. Městský soud uzavřel, že ani při zohlednění relevantních kritérií (včetně známkových motivů), které nebezpečí záměny mohly ovlivnit a které vyplývají z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 29. 9. 1998, ve věci C-39/97, *Canon*, nelze zaměnitelnost těchto výrobků dovodit.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani námitce o podobnosti porovnávaných označení. Zabýval se posouzením jednotlivých prvků porovnávaných označení a jejich dominantní

pokračování

povahy. Shledal, že slovní prvek ochranné známky „Jihočeská čerstvá vejce“ (dále také jen „slovní prvek“) nelze označit pouze za popisný, neboť jeho grafická podoba svou jednoduchostí koresponduje s grafickým prvkem ochranné známky – kresbou statku ve stylu selského baroka (dále také jen „grafický prvek“). Zatímco slovní prvek odkazuje na výrobky prodávané pod ochrannou známkou, grafický prvek odkazuje na původ výrobků, a to v souladu se slovem „Jihočeský“ v jejím slovním prvku. Styl selského baroka je pro jižní Čechy natolik příznačný, že průměrný spotřebitel bude grafický prvek ochranné známky vnímat právě jako odkaz na jižní Čechy. Městský soud dále s poukazem na rozsudek Tribunálu Evropské unie (dále jen „Tribunál“) ze dne 14. 7. 2005, ve věci T-312/03, *Selenium-Ace*, dovodil, že slovní prvky v ochranných známkách by měly být považovány za více rozlišující.

[6] K podobnosti grafických prvků u porovnávaných označení městský soud poukázal na to, že v ochranné známce je vyobrazena uzavřená skupina staveb ve stylu selského baroka v černobílém a zjednodušeném provedení bez mnoha detailů. Naproti tomu nezapsané označení vyobrazuje neukončenou řadu na sebe navazujících staveb ve stylu selského baroka v modrobíločerveném a také zjednodušeném stylu, jehož součástí jsou modrá oblaka a zelené koruny stromů. Přestože tedy grafické prvky obou porovnávaných označení obsahují vyobrazení průčelí skupiny staveb ve stylu selského baroka, liší se v barevném provedení, detailech i počtu staveb. Odlišnost porovnávaných označení je dána i slovním prvkem obsaženým v ochranné známce.

[7] S ohledem na uvedené městský soud shrnul, že si porovnávaná označení nejsou podobná natolik, že by byla zaměnitelná a na tento závěr nemá vliv ani skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení k označení svých výrobků na trhu v současné době používá svoji ochrannou známku v modrobílém provedení. Ochrannou známku zapsanou v černobílé podobě totiž může používat v jakémkoliv barevném provedení.

[8] K žalobnímu bodu, v němž žalobkyně namítala potřebu použití kompenzačního principu [podle něž je vysoká míra podobnosti na straně jedné (výrobků a služeb) kompenzována menší mírou podobnosti na straně druhé (označení), a naopak], pak městský soud ve shodě s žalovaným vyslovil, že ten se zde neuplatní. Mezi porovnávanými označeními, ani mezi dotčenými výrobky není dána vysoká míra podobnosti, která by vyvolávala pravděpodobnost záměny u průměrného spotřebitele.

[9] Městský soud nakonec nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se nedobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky ochranné známky. Poukázal na to, že dobrá víra jakožto vnitřní psychický stav není předmětem dokazování. V souladu s judikaturními závěry vyplývajícími z rozsudku Soudního dvora ze dne 11. 6. 2009, ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Linds & Sprüngli*, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 1 As 25/2017-34, je při jejím posouzení třeba zohlednit 1) totožnost či podobnost přihlašované ochranné známky s dřívější ochrannou známkou či nezapsaným označením, dále to, zda 2) přihlašovatel věděl či mohl vědět o ochranné známce namítatele, zda 3) přihlášením ochranné známky může být namítatel dotčen na svých právech a zda 4) neexistuje ospravedlňující důvod pro jednání přihlašovatele. Žalovaný i předseda posoudili první tři zmíněné aspekty, přičemž podle městského soudu

dospěli ke správnému závěru, že osoba zúčastněná na řízení podala přihlášku v dobré víře. Nebylo nutné zkoumat poslední čtvrtý aspekt.

[10] Městský soud tedy přisvědčil úvahám správních orgánů obou stupňů a dodal, že žalobkyně nemohla být přihlášením ochranné známky dotčena na svých právech, protože porovnávaná označení ani výrobky si nejsou podobné do té míry, že by hrozilo nebezpečí jejich záměny. K uvedenému mimo jiné vyslovil, že „[n]ic na tom nemění ani skutečnost, že OZŘ pravděpodobně věděla o existenci namítaného označení, neboť nepřihlašovala podobnou nebo shodnou ochrannou známku, nýbrž napadenou OZ.“ I pokud by motiv selského baroka byl pro žalobkyni příznačný, jak tato tvrdí, neznamená to, že jej v dostatečně odlišné podobě nemohou používat i další subjekty na trhu.

[11] Městský soud tedy uzavřel, že žalovaný i předseda žalovaného se dostatečně zabývali námitkami ohledně nedobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky, aniž bylo jejich povinností vypořádávat každý dílčí uplatněný argument. Stejně tak dostatečně zohlednili skutkový stav věci, který měl oporu ve správním spise a jejich hodnocení věci bylo provedeno optikou průměrného spotřebitele, a nikoliv subjektivně.

III.

[12] Proti napadenému rozsudku se nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka předně považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť závěry v něm obsažené nejsou dostatečně odůvodněny nebo jsou odůvodněny subjektivními domněnkami městského soudu. Napadený rozsudek vychází ze skutečností v řízení nezjišťovaných, nelogických a nemajících oporu ve skutkových zjištěních. Městský soud se nezabýval tím, co představuje dominantní prvek ochranné známky a nehodnotil porovnávaná označení ze sémantického hlediska. Není tudíž zřejmé, z čeho dovodil závěr o nezaměnitelnosti porovnávaných označení.

[14] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud vyslovil nelogický závěr nemající oporu ve skutkovém stavu věci o tom, že spotřebitel má možnost porovnávaná označení bezprostředně srovnat a odlišit jednotlivé detaily, neboť porovnávané výrobky se zpravidla prodávají vedle sebe v chladících boxech, což vede k odlišení porovnávaných označení. V uvedeném stěžovatelka spatřuje naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Stěžovatelka také namítá, že městský soud nesprávně posoudil zaměnitelnost porovnávaných označení, jakož i otázku dobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky. Mimo jiné totiž nezohlednil, že pozornost běžného spotřebitele u výrobků, jejichž cena odpovídá několika desítkám korun, bude spíše nízká. Nižší pozornost u spotřebitele pak vede ke snadnějšímu zaměnění označení s podobným známkovým motivem. Kupující zpravidla nevidí obě porovnávaná označení, a proto kupuje-li podle značky, kupuje jen po paměti tak, jak mu v mysli utkvěly výrazné a charakteristické znaky.

pokračování

[16] Podle stěžovatelky jsou porovnávaná označení totožná, neboť obě obsahují přímý pohled na stavby ve stylu selského baroka a shodný je i způsob zpracování v provedení jednoduché kresby selských staveb bez větších detailů. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že městský soud při posouzení věci vycházel pouze z drobných odlišností, které však považoval za zásadní. Přitom opomněl, že se u porovnávaných označení jedná o tři celé štíty – dvě budovy a vjezdová vrata. Přestože v nezapsaném označení jsou naznačeny i sousední domy, nejedná se o celá stavení. Městský soud podle stěžovatelky pochybil i v tom, že hodnotil barevnost porovnávaných označení, ačkoliv ochranná známka byla přihlášena jako černobílá, tudíž ji lze užívat ve všech barevných provedeních.

[17] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu o tom, že slovní prvek ochranné známky ve znění „Jihočeská čerstvá vejce“ není pouze popisný a že písmo, v němž je proveden, koresponduje se stylem kresby staveb selského baroka. Není totiž zřejmé, v čem by dětské písmo, v něm je tento slovní prvek proveden, mělo korespondovat s kresbou statků ve stylu selského baroka. Při sémantickém výkladu sice může být motiv selského baroka nepřímě spojován se slovem „jihočeský“, ale nemůže být popisný k vejcím a chovu drůbeže.

[18] Podle stěžovatelčina mínění měl městský soud za dominantní označit grafický prvek ochranné známky, který se nachází v její horní části. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje i na rozhodovací praxi žalovaného, který osobě zúčastněné na řízení zamítl přihlášky některých dalších ochranných známek, přestože obsahovaly specifický fond písma. Z toho dovozuje, že graficky jednoduše zpracovaný slovní prvek ochranné známky „Jihočeská čerstvá vejce“ představuje označení bez rozlišovací způsobilosti, k jehož zápisu by bez výrazného grafického prvku nedošlo. Dominantní je proto grafický prvek ochranné známky, neboť zajišťuje její rozlišovací způsobilost. Kromě toho nelze tvrdit, že by běžný spotřebitel v mysli uchovával slovní spojení „Jihočeská čerstvá vejce“ a právě tak referoval o výrobcích osoby zúčastněné na řízení.

[19] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud hodnotil porovnávaná označení pouze z vizuálního hlediska. Kvůli neexistenci slovních prvků u nezapsaného označení nebylo možné provést hodnocení z hlediska fonetického, ale mělo se přihlédnout k hledisku sémantickému, podle kterého si jsou porovnávaná označení podobná co do významu prvku selského baroka. Těžko si lze představit vyobrazení selského baroka, které by bylo více podobné nezapsanému označení, jaké užila osoba zúčastněná na řízení. Ta přitom měla široké spektrum možností, jak použít a vyobrazit tento motiv odlišným způsobem, což neučinila. Nadto jej shodně se stěžovatelkou používá v modrobílé podobě, přestože jí registrace ochranné známky v černobílé podobě umožňuje její užívání v jakémkoliv barevném provedení.

[20] Stěžovatelka také rozporuje hodnocení podobnosti výrobků městským soudem. Setrvává na svém stanovisku, že vejce a mléčné výrobky mají více společných znaků než rozdílných, což může u podobných označení vést k jejich zaměnitelnosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141, stěžovatelka poukazuje na relevantní faktory pro posouzení podobnosti mezi výrobky, kterými jsou povaha výrobků, jejich účel, způsob použití či jejich komplementární charakter. Za stěžejní pak považuje skutečnost, že grafický prvek ochranné známky si

veřejnost chybně spojí se stěžovatelkou a bude se mylně domnívat, že stěžovatelka rozšířila svůj sortiment o sběr vajec či chov slepic.

[21] Stěžovatelka konečně nesouhlasí ani se závěry městského soudu o absenci nedobré víry osoby zúčastněné na řízení. Tvrzení městského soudu obsažené v odst. 45 napadeného rozsudku o tom, že osoba zúčastněná na řízení pravděpodobně o nezapsaném označení věděla, a právě proto nepřihlašovala podobnou či shodnou ochrannou známku, stěžovatelka považuje za neodůvodněné a nelogické. Jedná se o subjektivní domněnky městského soudu, které nemají oporu ve spise. Osoba zúčastněná na řízení se totiž naopak mohla inspirovat nezapsaným označením a zneužít jeho ztvárnění jako výhodu na trhu. Tomu nasvědčuje i fakt, že ochrannou známku užívá v modrobílé kombinaci shodně jako stěžovatelka, aby využila výhody spojené s dlouhodobě známým nezapsaným označením.

IV.

[22] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Setrvává na tom, že námět grafického prvku (přímý pohled na vyobrazení statku ve stylu selského baroka) je u porovnávaných označení sice stejný, avšak je zpracován odlišným způsobem. Zatímco nezapsané označení znázorňuje souvislou řadu budov se snahou o realistické zachycení jejich vzhledu, součástí ochranné známky je monochromatická kresba osamoceně stojícího objektu. Grafické prvky obou porovnávaných označení průměrný spotřebitel bude považovat za odkaz na jižní Čechy jakožto místo původu dotčených výrobků. Navíc ochranná známka vykazuje řadu individuálních znaků a obsahuje také výrazný slovní prvek, takže ji ve vztahu k nezapsanému označení nelze považovat za podobnou. Barevné provedení ochranné známky používané osobou zúčastněnou na řízení nelze brát v potaz, protože ochranná známka byla zapsána jako černobílá, z uvedeného důvodu ji osoba zúčastněná na řízení může používat v libovolném barevném provedení.

[23] Podle žalovaného se městský soud v napadeném rozsudku zabýval i dominantním prvkem ochranné známky, když určil, že slovní prvek není pouze popisný. Odkaz stěžovatelky na zamítnuté přihlášky jiných ochranných známek osoby zúčastněné na řízení považuje žalovaný za bezpředmětný. Nedisťektivnost slovního prvku „Jihočeská čerstvá vejce“ ze zamítnutí přihlášek jiných ochranných známek nelze dovodit. Tento slovní prvek je totiž nutné vnímat ve spojení s prvkem grafickým, neboť se jedná o obrazovou ochrannou známku.

[24] K námitce, že se městský soud při posouzení podobnosti porovnávaných označení nezabýval sémantickým hlediskem žalovaný dodává, že to nebylo předmětem žaloby, tudíž se tím ani městský soud specificky nezabýval. Žalovaný zdůrazňuje i to, že průměrný spotřebitel bezpečně rozezná vejce a mléčné výrobky, i kdyby byly ve stejné prodejně umístěny vedle sebe v chladících pultech. Mezi zpracováním mléka a chovem drůbeže není žádná spojitost. Dotčené výrobky, k nimž se vztahují porovnávaná označení, proto nelze považovat za podobné. Z pohledu průměrného spotřebitele je klíčové užití těchto výrobků. Ačkoliv se jedná v obou případech (vejce, mléčné výrobky) o potraviny živočišného původu, nemají podobnou chuť a ani nejsou navzájem nahraditelné. Žalovaný se ztotožňuje i se závěry městského soudu v otázce dobré víry.

V.

pokračování

[25] Osoba zúčastněná na řízení navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Argumentaci stěžovatelky považuje za irelevantní, protože městský soud se s žalobními námitkami vypořádal přesvědčivým a dostatečným způsobem. Ztotožňuje se s názorem žalovaného a odkazuje na jeho vyjádření ke kasační stížnosti. Nezapsané označení považuje za nedistinktivní a v návaznosti na rozsudek Soudního dvora ve věci C-408/01, *Adidas-Salomon AG a Adidas Benelux BV* dovozuje, že se jedná spíše o ornament.

[26] Osoba zúčastněná na řízení dovozuje, že nezapsané označení stěžovatelka vytvořila účelově, a to z její evropské ochranné známky zapsané pod č. 18069909 v provedení:



Nezapsané označení v praxi nepoužívá, což vyplývá z materiálů dostupných na internetu. Stěžovatelka totiž fakticky užívá pouze různé variace grafických prvků ve stylu selského baroka, a to ne na všech svých výrobcích. Nelze tedy tvrdit, že je pro ni tento motiv příznačný. Naopak stěžovatelka k označení svých výrobků vždy používá ochrannou známku č. 239227 v provedení:



(dále jen „ochranná známka č. 239227“). Osoba zúčastněná na řízení proto s odkazem na výše uvedený rozsudek Soudního dvora uvádí, že stěžovatelka motiv selského baroka na svých výrobcích užívá způsobem ozdobným, a nikoliv distinktivním, protože jej nikdy nepoužívá samostatně, ale vždy společně s ochrannou známkou č. 239227.

[27] Osoba zúčastněná na řízení dále ke známkovému motivu, tedy grafickému prvku své ochranné známky, dodává, že styl staveb selského baroka je natolik výrazný a unikátní, že je prakticky nemožné jej ztvárnit tak odlišně, aby se vůbec nepodobal domům z obce Holašovice, které jsou zapsány na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Stěžovatelka si podle ní chce nepřipustně přivlastnit tento motiv selského baroka, což je v rozporu s dobrými mravy a veřejným pořádkem. Jediným společným znakem porovnávaných označení je tedy vyobrazení motivu selského baroka, přičemž ochranná známka jej ztvárňuje odlišně od nezapsaného označení. O nedostatku dobré víry osoby zúčastněné na řízení by bylo možné hovořit pouze tehdy, pokud by stěžovatelka prokázala, že významná část spotřebitelů spojuje jihočeský styl selského baroka právě se stěžovatelkou.

[28] K námitkám týkajícím se dominantního prvku ochranné známky a povahy v ní obsaženého slovního prvku osoba zúčastněná na řízení uvádí, že ochranná známka může mít více dominantních a distinktivních prvků, tudíž nelze městskému soudu vytýkat, že neurčil jeden dominantní prvek ochranné známky, jak stěžovatelka namítá. Přestože slovní prvek ochranné známky je do značné míry popisný, ochrannou známkou je třeba posuzovat na základě celkového dojmu, který vyvolává. Vzhledem ke skutečnosti, že nezapsané označení neobsahuje žádný slovní prvek, je vyloučeno, aby porovnávaná označení byla

hodnocena ze sémantického hlediska, jak také stěžovatelka po městském soudu požaduje. Sémantika je totiž nauka o významu výrazů.

[29] Osoba zúčastněná na řízení rovněž rozporuje stěžovatelčiny námitky, že dotčené výrobky jsou zaměnitelné, jelikož se jedná o základní potraviny. Ty však v daném případě nejsou zastupitelné, a jsou tudíž odlišné. Neexistuje spotřebitel, který by zaměnil vejce s mléčnými výrobky a stejně tak neexistuje recept, v němž by bylo možné nahradit vejce mlékem a naopak.

[30] Co se týče namítaného nedostatku dobré víry, ten osoba zúčastněná na řízení shledává v chování stěžovatelky, která se snaží bránit ostatním v užívání motivu selského baroka a svůj obchodní model chce postavit na privatizaci světového kulturního dědictví.

[31] Závěrem osoba zúčastněná na řízení dodává, že v případě přihlášek jiných ochranných známek, na které stěžovatelka poukazovala jako na zamítnuté, došlo po odstranění formálních nedostatků k jejich zápisu.

VI.

[32] V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s tvrzením, že nezapsané označení vytvořila účelově. Na obalech jejích nejpopulárnějších potravin nezapsané označení používá, přičemž na okraji některých obalů je motiv z provozních důvodů zkrácen či doplněn o polovinu krajního barokního průčelí. Nezapsané označení nemůže být nedistinktivní, když jeho motiv se v evropské ochranné známce č. 18069909 třikrát za sebou opakuje.

[33] Za nelogickou stěžovatelka považuje také argumentaci, že nezapsané označení není příznačné, protože jej neužívá na všech svých výrobcích. Na nejpopulárnějších mléčných výrobcích jako máslo a mléko se nezapsané označení vždy vyskytuje. V tomto směru stěžovatelka odkazuje i na počty prodaných výrobků v roce 2022, ze kterých dovozuje, že velká část české veřejnosti spojuje motiv selského baroka právě s ní, neboť tak označuje své výrobky téměř 20 let. Skutečnost, že stěžovatelka používá nezapsané označení pouze v kombinaci s ochrannou známkou č. 239227, pro ni tedy představuje příznačnost nezapsaného označení. Na jednom výrobku je běžné používat více ochranných známek či označení, přičemž nezapsané označení stěžovatelka nepoužívá pouze jako ozdobu.

[34] Stěžovatelka se dále ohrazuje proti tvrzení, že je jejím cílem přivlastnit si motiv selského baroka. Uvádí, že se pouze snaží bránit proti velmi podobnému grafickému ztvárnění ochranné známky osoby zúčastněné na řízení. Existuje totiž mnoho jiných způsobů odlišení jejího grafického prvku, jako například odlišná perspektiva, jiné uskupení domů či přidání dalších prvků. Toho však osoba zúčastněná na řízení nevyužila. Stěžovatelka k tomu dokládá s odkazem na ochranné známky třetích subjektů, že využívání motivů památkově chráněných objektů (např. Pražského hradu, Karlova mostu, Zámku v České Krumlově a dalších) je u ochranných známek zcela běžné.

[35] Stěžovatelka také setrvává na svém tvrzení, že slovní prvek ochranné známky nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost. Nelze jej srovnávat s ochrannými známkami, jejichž

pokračování

slovní prvek nemá zřejmý význam a je fantazijní, jako například v případě ochranných známek KFC či MICHELIN, jak ve svém vyjádření uvádí osoba zúčastněná na řízení.

[36] Stěžovatelka dodává, že nikdy netvrdila, že by si průměrný spotřebitel mohl splést vejce s mléčnými výrobky. Pouze poukazuje na skutečnost, že z pohledu spotřebitele mají tyto potraviny mnoho společných znaků, které v případě podobných označení mohou vést k zaměnitelnosti.

VII.

[37] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[38] Kasační stížnost není důvodná.

[39] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatelky poukazujícími na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), protože absence této vady je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítala.

[40] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává ve skutečnosti, že závěry městského soudu nejsou dostatečně odůvodněny a že vycházel ze skutečností v řízení nezjišťovaných, nelogických a nemajících oporu ve skutkových zjištěních. Napadený rozsudek je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný i proto, že městský soud neurčil dominantní prvek ochranné známky, nehodnotil porovnávání označení ze sémantického hlediska a v otázce dobré víry se bez zdůvodnění ztotožnil s názorem žalovaného. Z uvedeného lze dovodit, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[41] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[42] Napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení i osoby zúčastněné na řízení, dostatečně své závěry odůvodnil a vycházel přitom z řádně zjištěného skutkového stavu. Pokud stěžovatelka městskému soudu vytýká, že jím přijaté závěry nejsou dostatečně odůvodněny, že vycházel ze skutečností v řízení nezjišťovaných, nelogických a nemajících oporu ve skutkových zjištěních, jedná se o veskrze obecné výtky

(až na dále uvedenou výjimku), aniž stěžovatelka konkrétně uvádí, v čem tyto nedostatky spatřuje.

[43] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle stěžovatelky zakládá i to, že městský soud opomněl vymezit, co tvoří dominantní prvek ochranné známky. S uvedenou námitkou se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud se k této otázce vyjádřil v odstavci 39. napadeného rozsudku. V něm jednak obecně vymezil, co se rozumí dominantním prvkem ochranné známky a dále se věnoval rozboru jednotlivých prvků ochranné známky, tedy jak prvku slovnímu, tak i grafickému. Přestože výslovně neuvedl, který z nich považuje za dominantní, z uvedené pasáže napadeného rozsudku vyplývá, že na rozdíl od stěžovatelky a ve shodě s žalovaným nepovažoval slovní prvek „Jihočeská čerstvá vejce“ pouze za prvek popisný, který nemá žádnou rozlišovací způsobilost. Uvedl, že tento prvek odkazuje na výrobky prodávané pod napadenou ochrannou známkou. Současně vysvětlil, že grafický prvek ochranné známky odkazuje na původ výrobků (z jižních Čech). Městský soud k těmto úvahám také doplnil, že styl selského baroka obsažený v grafickém prvku je notorií i pro průměrného spotřebitele. S odkazem na rozsudek Tribunálu ve věci T-312/03, *Selenium-Ace*, pak upozornil, že slovní prvky by měly být považovány za více rozlišující oproti prvkům obrazovým, obsahují-li ochranné známky jak slovní, tak obrazové prvky. Jinými slovy, z této části napadeného rozsudku implicitně vyplývá, že městský soud jednak přikládal větší rozlišovací způsobilost onomu slovnímu prvku ochranné známky oproti prvku grafickému.

[44] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spatřuje také v tom, že se městský soud nezabýval sémantickým hlediskem při posouzení podobnosti porovnávaných označení. V tomto směru nutno zdůraznit, že ze strany městského soudu nemůže jít o žádné opomenutí za situace, kdy taková námitka nebyla v žalobě uplatněna a nadto za situace, kdy nezapsané označení neobsahuje žádný text, který by mohl být podroben sémantickému rozboru. Sémantika je totiž v obecném slova smyslu naukou o významu znaků a slov. Jedná-li se pak o význam motivu selského baroka užitý u porovnávaných označení, k tomu se městský soud vyslovil nejen v již zmíněném odst. 39., ale i v odst. 40. napadeného rozsudku při úvahách o zaměnitelnosti těchto označení.

[45] Konečně dobrou vírou osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky ochranné známky se městský soud zabýval v odstavcích 44. až 46. napadeného rozsudku. Vytýká-li stěžovatelka to, že městský soud své závěry neodůvodnil a pouze se ztotožnil se žalovaným, pak zbývá dodat, že takový postup nelze zapovědět tehdy, je-li rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno a městský soud s jeho názorem souhlasí. V takovém případě totiž není účelné (shodují-li se v podstatné míře žalobní body s odvolacími námitkami) dvakrát opakovat totéž (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Nadto v souzené věci městský soud ve výše uvedených pasážích kromě toho, že se přiklonil k závěrům žalovaného, doplnil také svoje vlastní úvahy.

[46] Namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů tudíž napadený rozsudek netrpí. Ostatně sama stěžovatelka se závěry městského soudu v kasační stížnosti rozsáhle polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné. Nesouhlas

pokračování

stěžovatelky s těmito závěry pak nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá. Nejvyšší správní soud závěrem k tomuto okruhu námitek připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). V souzeném případě je napadený rozsudek plně způsobilý věcného přezkumu kasačním soudem.

[47] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost, a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[48] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jeho naplnění stěžovatelka spatřuje v úvaze městského soudu, že spotřebitel má možnost porovnávání označení bezprostředně srovnat a odlišit jednotlivé detaily, neboť porovnávané výrobky se zpravidla prodávají vedle sebe v chladících boxech. Stěžovatelka zastává názor, že spotřebitel detailně zboží neporovnává.

[49] Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. míří na situace, kdy řízení před správním orgánem bylo zatíženo takovými vadami při zjišťování skutkového stavu, které odůvodňovaly zrušení správního rozhodnutí již v řízení před krajským (městským) soudem. Stěžovatelka však tímto kasačním důvodem argumentuje proti závěrům městského soudu, což svou povahou představuje námitku podřaditelnou pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kterému se Nejvyšší správní soud bude věnovat dále.

[50] Žádné jiné námitky, které by bylo možno podřadit pod kasační důvod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak stěžovatelka neuplatňuje. Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud tomuto kasačnímu důvodu více nemohl věnovat a přistoupil k posouzení zbylých kasačních námitek spadajících pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka v tomto ohledu namítá, že městský soud nesprávně posoudil zaměnitelnost (podobnost) porovnávaných označení i k nim se vztahujících výrobků a otázku dobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky.

[51] Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, *přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, který přede dnem podání přihlášky nabyt práva k nezapsanému nebo jinému označení užívanému v obchodním styku, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným nebo jiným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace.*

[52] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatelky směřujícími proti závěru městského soudu o nepodobnosti a nezaměnitelnosti porovnávaných označení.

K problematice zaměnitelnosti se již vyjádřila nejen judikatura Nejvyššího správního soudu, ale i Soudního dvora. Z této judikatury vyplývá, že „*zaměnitelnost je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné (distinktivní), že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnuvších se označení - tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Zaměnitelnost označení může být dovozována z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 As 90/2006-123; dále srov. například rozsudek Soudního dvora ve věci C-251/95, *SABEL BV*).

[53] Ve vztahu k obrazové (dříve kombinované) ochranné známce, o kterou se v souzené věci jedná, Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 90/2006-123 dále vyslovil, že „*je třeba při úvaze o celkovém dojmu, kterým známka působí, brát v úvahu jak část obrazovou, tak část slovní, neboť jak jedna, tak druhá může ve známce převládat, a tak ovlivnit celkové vnímání spotřebitelem. Při úvaze o podobnosti známky je tak nutno mít na zřeteli, že celkový dojem známky může vytvořit buď jen obrazová, nebo slovní část, každá sama o sobě, nebo obě společně.*“ U obrazových ochranných známek jsou slovní prvky v zásadě považovány za dominantní, protože průměrný spotřebitel snadněji odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu ochranné známky (resp. jejího slovního prvku) než popisem jejího obrazového prvku. Významným faktorem podobnosti je pak první část slovního prvku, neboť té spotřebitel přikládá větší význam (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 13. 2. 2008, ve věci T-146/06, *Sanofi-Aventis*).

[54] Městský soud přitom ve shodě se správními orgány obou stupňů při posuzování podobnosti porovnávaných označení postupoval v souladu se závěry výše zmíněné judikatury. Svůj závěr postavil především na celkovém odlišném dojmu porovnávaných označení a jejich podobnost hodnotil z pohledu průměrného spotřebitele, který „*má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 138/2021-46) a přitom obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 138/2021-46, nebo také rozsudek Soudního dvora ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*).

[55] Nejprve se věnoval posouzení porovnávaných označení z vizuálního hlediska a rozebral jednotlivé prvky porovnávaných označení. Podrobně se pak věnoval zejména onomu prvku grafickému, který je obsažen v obou porovnávaných označeních a který také stěžovatelka již v žalobě, shodně jako nyní v kasační stížnosti, zdůrazňuje jako prvek zakládající jejich zaměnitelnost. Dospěl přitom k závěru, že z vizuálního hlediska nelze zaměnitelnost porovnávaných označení dovodit. Přestože grafické prvky obou porovnávaných označení vyobrazují průčelí staveb ve stylu selského baroka z čelního pohledu, z vizuálního hlediska se odlišují svým výtvarným zpracováním. Zatímco

pokračování

ochranná známka černobíle zachycuje statek složený ze tří budov osamoceně stojících ve stylu monochromatické ruční kresby, nezapsané označení tvoří neukončená řada budov s celistvými barevnými plochami v modrobíločervené barevné kombinaci, jež se snaží působit plastickým dojmem a je obohacena o řadu barevných detailů v pozadí (modrá oblaka, zelené koruny stromů).

[56] Stěmíto závěry souhlasí i Nejvyšší správní soud a nemá jim co vytknout. Porovnávání označení sice vyobrazují stejný námět budov ve stylu selského baroka (k otázce významu známkového motivu viz dále), avšak ztvárňují jej odlišným a nezaměnitelným způsobem. Tato odlišnost přitom nespočívá pouze ve výše popsáných rozdílných detailech, kterých si zpravidla průměrný spotřebitel s průměrným smyslem pro detail a s průměrnou pozorností bez bližšího srovnání ani nevšimne, ale v celkovém rozdílném dojmu, jakým na něj bude tento grafický prvek bezprostředně působit. Zde pak nelze nevidět, že ochranná známka na rozdíl od nezapsaného označení obsahuje také slovní prvek ve znění „Jihočeská čerstvá vejce“ v provedení psaném jednoduchým (jakoby dětským) psacím písmem, které svým kompozičním uspořádáním ve vztahu k onomu grafickému prvku zaujímá více než polovinu celého vyobrazení ochranné známky. Její celkový dojem je tak společně utvářen nejen prvkem grafickým, ale i slovním prvkem. Právě tento celkový prvotní a bezprostřední dojem představuje v souzené věci klíčový faktor při hodnocení podobnosti a možné zaměnitelnosti porovnávaných označení. Jak již uvedeno, průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek, nezabývá se jejími jednotlivými detaily a má tendenci jemu již známé a osvědčené výrobky vybírat podle svých spotřebitelských návyků a nepostupuje přitom příliš obezřetně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 As 75/2017-133).

[57] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani se stížnostní námitkou, podle níž jsou známkové motivy (grafický prvek) totožné, že osoba zúčastněná na řízení mohla motiv selského baroka zpracovat odlišným způsobem a městský soud při hodnocení podobnosti vycházel z nepodstatných detailů a nezohlednil, že se v obou případech jedná o tři celá průčelí, tedy dvě stavení s vraty se štítem mezi nimi. I přesto stále platí, že tento grafický prvek není v porovnávaných označeních zachycen ve vizuálně shodné či podobné úpravě, která by mohla způsobit zaměnitelnost porovnávaných označení, jak již shora uvedeno.

[58] Nadto Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 138/2021-46, zdůraznil, že posouzení podobnosti se nemůže omezit na to, že se zohlední pouze jeden prvek ochranné známky a srovná se s jiným, ale je třeba provést srovnání, při kterém budou kolidující označení posuzována každé jako celek. Skutečnost, že ochranná známka má výrazný slovní prvek, jak přílehavě rozebral již městský soud v napadeném rozsudku, a nezapsané označení nikoliv, tak významně přispívá k tomu, že porovnávaná označení svým celkovým dojmem působí odlišně a nikoliv zaměnitelně.

[59] Stěžovatelka městskému soudu také vytýká, že dovodil, že dotčené výrobky (mléčné výrobky na straně jedné a vejce na straně druhé) jsou skladovány vedle sebe v chladících boxech, což podporuje jejich odlišnost. Považuje jej za nelogický. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že se jedná o argumentaci ve vztahu k jedné větě obsažené

v odst. 40. napadeného rozsudku vytržené z kontextu celé pasáže týkající se právě hodnocení grafického prvku porovnávaných označení. Zde mimo jiné vyslovil, že v běžném obchodě bývají vejce nabízena v chladícím pultu poblíž mléčných výrobků, tudíž mnohdy má průměrný spotřebitel možnost porovnávaná označení srovnat bezprostředně, což může přispět k jejich odlišení. Uvedl to zjevně v reakci na žalobní tvrzení o podobnosti grafických prvků porovnávaných označení. Tomuto závěru v obecnosti nelze nic vytknout, jelikož se jedná o úvahu, která (není-li vytržena z kontextu) je v napadeném rozsudku logicky zdůvodněna a má nepochybně také *ratio*. Nicméně tato úvaha není stěžejní argumentací, která sama o sobě a jako jediná vedla městský soud k závěru o tom, že porovnávaná označení (včetně v nich obsaženého grafického prvku) nejsou zaměnitelná. Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu nepovažuje za potřebné svoji argumentaci týkající se jedné věty obsažené v napadeném rozsudku a vytržené z kontextu, více rozvíjet. Stačí uvést, že tato věta sama o sobě ani v kontextu s navazující částí odůvodnění napadeného rozsudku jeho nezákonnost nezakládá.

[60] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěry městského soudu, pokud jde o užitý známkový motiv a jeho význam. Grafické prvky obou porovnávaných označení obsahují motiv selského baroka, který je příznačný pro jižní Čechy. Ostatně jedna z jihočeských vesnic (Holašovice), ve které se statky v tomto stylu vyskytují, patří na seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Přestože průměrný spotřebitel nemusí znát přesný název ani detaily tohoto architektonického stylu, vizuální podoba staveb v tomto stylu u něj bude evokovat právě odkaz na jižní Čechy. Průměrný spotřebitel tedy grafickým prvkům porovnávaných označení přiřadí velmi podobný význam. Nebude jím však primárně spojitost se stěžovatelkou a nezapsaným označením jako takovým, nýbrž právě spojitost s jižními Čechami. S ohledem na tuto skutečnost u průměrného spotřebitele evokuje zmíněnou spojitost s jižními Čechami, tedy odkazuje na původ výrobků, k nimž se porovnávaná označení vztahují, nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost, která by měla vliv na zaměnitelnost porovnávaných označení.

[61] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že pozornost běžného spotřebitele u výrobků, jejichž cena odpovídá několika desítkám korun, bude spíše nízká, což může vést ke snadnějšímu zaměnění označení s podobným známkovým motivem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-133). Ani to však na druhou stranu neumožňuje v případě neexistence dostatečných podobností mezi porovnávanými označeními dospět k závěru o existenci nebezpečí jejich záměny. A jak již opakovaně uvedeno, v souzeném případě tato podobnost není dána. Ostatně sama stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na závěry vyplývající z již citovaného rozsudku č. j. 4 As 90/2006-123, podle nějž lze na podobnost známek označení usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem. Přestože si je stěžovatelka uvedeného vědoma, sama veškerou svoji argumentaci proti závěrům městského soudu i správních orgánů staví jen na porovnávání dílčí části ochranné známky, tedy onoho grafického prvku, s jejím nezapsaným označením. Obrazová ochranná známka však sestává kromě grafického prvku i z prvku slovního, přičemž ani o jednom z těchto jejích prvků nelze říci, že je natolik nevýznamný, že jej průměrný spotřebitel zcela přehlédne. Oba tyto prvky užitě samy o sobě a izolovaně by tedy sice neměly distinktivní charakter, při jejich spojení a při vědomí toho, že pro průměrného spotřebitele mají slovní prvky zpravidla větší rozlišovací způsobilost (viz odst.

pokračování

[53]) však již ani průměrnému spotřebiteli nebude činit potíže obě porovnávaná označení odlišit.

[62] Stěžovatelka dále městskému soudu vytýká, že považoval slovní prvek ochranné známky za dominantní, ačkoliv se jedná o označení bez rozlišovací způsobilosti, které navíc nijak nekoresponduje s grafickým prvkem.

[63] Městský soud ke slovnímu prvku ochranné známky ve znění „Jihočeská čerstvá vejce“ vyslovil, že informuje o výrobcích (resp. zboží), které jsou pod ochrannou známkou prodávány (vejce). Sám o sobě a jako takový jistě nemá vysokou rozlišovací způsobilost, ostatně opak nedovodil ani městský soud. To ovšem na druhou stranu neznamena, že nemůže být dominantním prvkem a nemůže mít vůbec rozlišovací způsobilost. Judikatura již totiž také dovodila, že *„[n]ízká rozlišovací způsobilost určitého prvku kombinované ochranné známky nutně neznamena, že tento prvek nemůže tvořit dominantní prvek, pokud z důvodu zejména svého umístění v označení nebo své velikosti může vzbudit pozornost spotřebitele a může zůstat uchován v jeho paměti.“* (viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. 6. 2006, ve věci T-153/03, *Inex SA*).

[64] Právě o takový případ se zde jedná. Slovní prvek ochranné známky z vizuálního hlediska zaujímá více než polovinu celého jejího vyobrazení a je umístěn pod grafickým prvkem, aniž by byl méně viditelný či ve srovnání s grafickým prvkem a v poměru k němu méně výrazný či jakkoliv jinak „upozaděný“. Spíše naopak. Průměrného spotřebitele upoutá slovní prvek již na první pohled nejen z důvodů výše uvedených (srov. opět odst. [53]), ale zaujme jej i zvoleným grafickým stylem (vizuální úpravou), v němž je proveden. Ačkoliv je tedy pravdou, že městský soud výslovně neuvedl, že slovní prvek je v ochranné známce prvkem dominantním, z napadeného rozsudku tento závěr implicitně plyne, neboť městský soud dovodil, a podle Nejvyššího správního soudu správně, že tento prvek utkví průměrnému spotřebiteli spíše než prvek grafický.

[65] Městský soud totiž správně upozornil, že nelze hodnotit pouze obsah slovního prvku, ale také jeho vzhled. Je tedy nutné vzít v potaz stylizaci písma (jednoduché jakoby dětské psací písmo) a jeho kompoziční uspořádání, díky čemuž průměrný spotřebitel slovní prvek rozezná a bude si jej pamatovat, a to spíše než onen prvek grafický. Právě tyto aspekty slovního prvku ve spojení s prvkem grafickým ochranné známce přiznávají potřebnou rozlišovací způsobilost, kterou se rozumí způsobilost ochranné známky jako celku *„identifikovat výrobky nebo služby, pro které byla zapsána, jako pocházející od určitého podniku, a tedy odlišit tyto výrobky nebo služby od výrobků nebo služeb jiných podniků“* (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 6. 2020, ve věci C-115/19 P, *China Construction Bank Corp.*). Nejvyšší správní soud proto považuje za příléhavý i odkaz městského soudu na již zmíněný rozsudek Tribunálu ve věci T-312/03, *Selenium-Ace* (blíže viz odst. [43]).

[66] Vzhledem k tomu, že slovní prvek ochranné známky rozhodujícím způsobem přispívá k jejímu celkovému dojmu, za neopodstatněnou je třeba považovat stěžovatelčinu námitku, podle níž motiv selského baroka v grafickém prvkem může sám o sobě dominovat představě, kterou si veřejnost uchová v paměti u této ochranné známky, a tudíž že zaměnitelnost porovnávaných označení lze v souzené věci dovodit právě z podobnosti v dominantním prvkem, za nějž stěžovatelka považuje výlučně grafický prvek ochranné

známky. Ten jí totiž není. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce nemůže přisvědčit ani v námitce, podle níž městský soud dospěl k nesprávným závěrům týkajícím se posouzení dominantního prvku ochranné známky.

[67] Stěžovatelka konečně vyslovuje nesouhlas i s úvahami městského soudu o hodnocení podobnosti výrobků, k nimž se porovnávána označení vztahují. Dodává, že není nutné, aby se výrobky shodovaly ve všech porovnávaných faktorech, ale zda jsou relevantní faktory dostatečně blízké ke shledání možné podobnosti.

[68] Městský soud se v napadeném rozsudku věnoval posouzení jednotlivých faktorů, z nichž lze usuzovat na podobnost výrobků, jako jejich povaha, účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory pak jsou i distribuční kanály, relevantní a obvyklý původ zboží. Na základě tohoto posouzení dospěl ke správnému závěru o tom, že výrobky zaměnitelné nejsou.

[69] Poukázal přitom na to, že ochranná známka je zapsána nejen pro výrobky ve třídě 29 (vejce a vaječné produkty), ale také pro výrobky ve třídách 31 a 44. Mezi stranami byla sporná pouze podobnost výrobků zapsaných do třídy 29 (pro kterou užívá své nezapsané označení stěžovatelka), do níž spadají následující výrobky: maso, ryby, drůbež a zvěřina; masové výtažky; konzervované, mražené, sušené a vařené ovoce a zelenina; želé, džemy, kompoty; vejce; mléko, sýry, máslo, jogurty a jiné mléčné výrobky; potravinářské oleje a tuky. V souzené věci se přitom jedná o srovnání podobnosti vajec a mléčných výrobků.

[70] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že dotčené výrobky vykazují podobnost pouze v některých obecných znacích, které jsou shodně přiřaditelné také k jiným výrobkům. Svou povahou jsou si totiž podobné pouze v tom, že se jedná o potraviny živočišného původu, které se ovšem liší vzhledem, chutí, konzistencí a obalem. Byť se v obou případech v obecné rovině jedná o potraviny živočišného původu, co do živočišného druhu se původ těchto potravin liší, neboť vejce pochází od drůbeže a v případě mléka o skot domácí. Účel dotčených výrobků je stejný, jelikož se jedná o potraviny, to však opět je ve velmi obecné rovině spočívající v jejich konzumaci, případně v jejich užití při přípravě jídel. Porovnáváné výrobky mají také shodné distribuční kanály (prodej v kamenných prodejnách či e-shopech). Obvykle se také shodně skladují v chladících boxech, byť to u všech výrobků třídy 29 nabízených stěžovatelkou nemusí platit bezvýjimečně (trvanlivé mléko se nabízí v kamenných prodejnách i mimo chladící boxy). Relevantní veřejnost je u obou dotčených výrobků velmi široká, neboť výrobky stěžovatelky i osoby zúčastněné na řízení spadající do třídy 29 představují zboží každodenní spotřeby. Naproti tomu rozdílný je způsob užití, neboť mléčné výrobky lze konzumovat bez tepelné úpravy, zatímco vejce zpravidla vyžadují tepelnou úpravu. Není mezi nimi ani konkurenční vztah, protože se nejedná o výrobky vzájemně nahraditelné. Co se týče stěžovatelkou také namítané komplementarity dotčených výrobků, ani ta není dána. Komplementaritou je totiž třeba rozumět existenci úzkého vztahu mezi posuzovanými výrobky spočívající v tom, že jeden z nich je nezbytný (nepostradatelný) nebo důležitý pro použití druhého a současně není pouze pomocný či podružný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141). To bez jakýchkoliv pochyb v případě vajec a mléka či mléčných výrobků neplatí, jak ostatně upozornil již městský soud.

pokračování

[71] S přihlédnutím k tomuto hodnocení je zřejmé, že porovnávané výrobky, pro něž stěžovatelka užívá nezapsané označení a osoba zúčastněná na řízení ochrannou známkou, si jsou podobné pouze v některých zcela obecných aspektech. Ty jsou však aplikovatelné na řadu dalších potravin. I když dotčené výrobky (potraviny) spadají do stejné třídy výrobků a služeb, nezakládá to automaticky jejich podobnost, neboť do téže třídy se řadí řada dalších různorodých potravin jako je maso, ovoce nebo zelenina. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s městským soudem i v tom, že dotčené výrobky nejsou podobné natolik, že by to zakládalo jejich zaměnitelnost. Ze stejného důvodu nelze souhlasit ani se stížnostní námitkou, že uvedené výrobky mají pro spotřebitele mnoho podobných znaků, a proto se mohou domnívat, že stěžovatelka rozšířila svůj sortiment.

[72] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše výše uvedené přitakává městskému soudu v tom, že porovnávaná označení ani dotčené výrobky nejsou shodné či podobné natolik, že by existovala pravděpodobnost jejich záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách.

[73] Stěžovatelka dále v obecnosti namítá, že závěry městského soudu týkající se dobré víry jsou neodůvodněné, nemají oporu ve spisu. Výslovně pak upozorňuje na odst. 45. napadeného rozsudku a dovozuje, že úvaha v něm uvedená je založena jen na subjektivních názorech městského soudu. Ve zmíněném odstavci 45. napadeného rozsudku přitom městský soud mimo jiné uvedl, že *„OZŘ pravděpodobně věděla o existenci namítaného označení, neboť nepřihlašovala podobnou nebo shodnou ochrannou známkou, nýbrž napadenou OZ.“* Stěžovatelka v kasační stížnosti polemizuje právě s touto jednou větou. Ta je však součástí širších závěrů městského soudu týkajících se posouzení existence nedobré víry osoby zúčastněné na řízení při přihlášení její ochranné známky, které jsou obsaženy v odstavcích 44. až 46. napadeného rozsudku.

[74] V těchto pasážích napadeného rozsudku městský soud nejprve vyložil pojem dobré víry, jak vyplývá z judikatury správních soudů i Soudního dvora a vymezil čtyři aspekty, které je třeba při úvahách o existenci dobré víry podle této judikatury brát na zřetel (v podrobnostech viz odst. [10]). Upozornil, že správní orgány se ve svých rozhodnutích těmito aspekty zabývaly (resp. prvními třemi, aniž bylo třeba se v dané věci zabývat i aspektem čtvrtým), a to na základě skutkového stavu vyplývajícího ze správního spisu, a nikoliv jen na základě subjektivních hledisek (jak namítala stěžovatelka), se závěrem, že přihlášku ochranné známky osoba zúčastněná na řízení podala v dobré víře. S tím se městský soud ztotožnil.

[75] V kontextu celé uvedené části odůvodnění napadeného rozsudku je tedy nade vše pochybnost zřejmé, že městský soud ve shodě se správními orgány obou stupňů dospěl v otázce existence nedobré víry k závěru, že porovnávaná označení (ani výrobky) k nimž se vztahují, nejsou podobná do té míry, že by hrozilo nebezpečí jejich záměny (první z aspektů při posouzení dobré víry), stěžovatelka proto nemohla být dotčena na svých právech přihlášením ochranné známky a nelze ani dovodit, že jejím přihlášením zamýšlela těžit z pověsti či postavení stěžovatelky (třetí aspekt). Zde ve vztahu k užití motivu selského baroka v ochranné známce lze znovu poukázat na to, že její osoba zúčastněná na řízení užívá v dostatečně odlišné podobě oproti nezapsanému označení stěžovatelky.

[76] Výše citovaná a stěžovatelkou rozporovaná úvaha (věta) městského soudu směřovala k posouzení toho, zda osoba zúčastněná na řízení věděla nebo vzhledem k okolnostem měla vědět o existenci nezapsaného označení stěžovatelky (druhý aspekt). Městský soud byl při její formulaci zjevně veden snahou výslovně se vyjádřit k tomuto aspektu za situace, kdy stěžovatelka v žalobě striktně tvrdila, že „*je nepochybné, že osoba zúčastněná o existenci nezapsaného označení žalobce věděla*“. Přitom v napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl závěr o naplnění či absenci tohoto „vědomostního“ aspektu výslovně uveden. Nutno však dodat, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vypořádání daného „vědomostního“ aspektu vyplývá implicitně se závěrem, že tuto vědomost u osoby zúčastněné na řízení nedovodily.

[77] S takovým posouzením ze strany správních orgánů v otázce dobré víry (a jednoho z aspektů) vedoucím k závěru o neexistenci nedobré víry osoby zúčastněné na řízení se Nejvyšší správní soud, shodně jako dříve i soud městský, ztotožňuje. Předpoklady pro aplikaci § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách, tedy o prohlášení ochranné známky za neplatnou proto, že přihláška nebyla podána v dobré víře, tedy nebyly naplněny.

[78] Městský soud, který přisvědčil závěrům správních orgánů v souvislosti s posouzením dobré víry osoby zúčastněné na řízení, v napadeném rozsudku nad jejich rámec dodal i výše citovanou větu o pravděpodobné vědomosti osoby zúčastněné na řízení o nezapsaném označení úvahu, kterou však správní orgány ani implicitně nedovodily. Citovaná věta přitom nemá oporu ve správním spise a ta se tak může skutečně v jistém slova smyslu jevit jako úvaha subjektivní. Ničeho to však nemění na jinak správných závěrech městského soudu o tom, že přítomnost nedobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky ochranné známky dovodit nelze. Městský soud citovanou větou zjevně reagoval na žalobní tvrzení o vědomosti osoby zúčastněné na řízení o nezapsaném označení, které však stěžovatelka odvíjela výlučně od naplnění těch prvků, které podle ní zakládají podobnost porovnávaných označení a jejich zaměnitelnost (včetně podobnosti a zaměnitelnosti výrobků, k nimž se vztahují). Tato podobnost byla jak správními orgány, tak i posléze městským soudem vyvrácena.

[79] Nejvyšší správní soud proto k této námitce shrnuje, že závěry správních orgánů v otázce dobré víry jsou správné a vycházejí ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu, jsou logické, dostatečně odůvodněné a nikoliv subjektivní. To dovodil i městský soud. Z uvedeného důvodu nepředstavuje jedna věta odůvodnění napadeného rozsudku, která nevyplývá ze skutkových zjištění, takovou vadu, která by zakládala nezákonnost napadeného rozsudku.

[80] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v námitce, že osoba zúčastněná na řízení chtěla přihlášením ochranné známky těžit ze stěžovatelčiny dobré pověsti, že využívá její ztvárnění jako výhodu na trhu, o čemž svědčí skutečnost, že užívá svoji ochrannou známku právě v modrobílé kombinaci, přestože v případě černobílé ochranné známky mohla využít různých jiných barevných kombinací. Nedobrou víru je třeba hodnotit k okamžiku podání přihlášky ochranné známky (srov. § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách). Stěžovatelka přitom nepopírá, že ochranná známka je zapsána v černobílém

pokračování

provedení. Bez významu pro posouzení této otázky tak je skutečnost, zda osoba zúčastněná na řízení tuto ochrannou známku následně používá i v jiném barevném provedení. K tomu je totiž oprávněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 4 As 20/2017-58).

[81] Jen pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že při hodnocení podobnosti porovnávaných označení nelze tuto barevnost zohlednit, neboť je třeba vycházet z podoby, v jaké byla ochranná známka zapsána. Pokud pak stěžovatelka městskému soudu vytýká, že tuto barevnost zohledňoval, zbývá dodat, že uvedenou skutečnost nelze z napadeného rozsudku dovodit.

[82] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud se nedopustil pochybení ani v právním posouzení věci. Dospěl ke správným závěrům, že podobnost porovnávaných označení a výrobků a jejich zaměnitelnost ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách není dána, a správně uvážil i o otázce existence dobré víry při podání přihlášky ochranné známky podle § 32 odst. 1 téhož zákona. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž není naplněn.

VIII.

[83] Pro vše výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[84] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud tudíž o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

[85] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť tu by jí soud přiznal pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené jí soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Takové skutečnosti v nynějším řízení nenastaly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu